mite ue pääwa koido peale, mis päraſt pika und — warem ehk iljem — ſurno kirsto prao wahelt meid tuleb äratama. — Üks ſilm, mis une ja laugude katmata, waatab kaa muro alla meie uinowa palge peale, ja ühe Jſa arm ei wõerdu wilus mulla kätkis meiſt mite ära. — Se rüüd, ſärk ja kate, misga põrmuſt wõetut oſa haua ſängi magama pannakſe, ei kesta kauaks, waid pudeneb enamiste warem kui kate-alune, ega ole ſellepäraſt tulewal hommikul mingi küſimiſt, waid ſeal nõutakſe üksnes pulma-ülikonda hingekeſe käeſt, kes kui pääſoke ſügiſel ſoema kohta

põgeneb, kui keha ja elo külmaks lähäwad. — Aga ſeſt ei tahtnud ma lugejale rääkida, waid lühidelt ütelda, kuida armas jutuſtus Ehwangeliumi ſeletuſeſt meid õhtul pikale wiiwitanud, et mööda läinud aega enne tähele ei pannud, kunni kel üksteiſtkümme löi.

Wolken palus kül mind ööſeks ſenna jääda; õhto oli pime kui kot ja ſügiſene tee pealegi nilbe ja porine, aga mino nooruſe luſt ja julgus ei pannud neid piſokeſt kinnituſt mingiks, waid tänaſin lahke pakumiſe eeſt, paluſin hobuſe talliſt tua ja walmiſtaſin ſeda-maid minikule. Treppile astudes tõmbaſin mantli krae kukla ja palgede ümber, piſtſin õlmad wöö alla, kargaſin ſadulaſſe ja hakaſin trap! trap! koco poole minema. Toaſt tulles ei näinud ſilm eſiotſalt midagi, kunni aega mööda pimedaga arjus ja teekoha ja kraawide wahe ſelgeſt äratundis. Winge tuul wilistas lagedal ümber kõrwade ja muda plakſatas ſaapa ſääri wasto ülesſe.

Matuſe aiaſt mööda ſõites, mis rohkem werſt ſiin pool kirikut, pahemat kät tee ääres ſeiſab, ei puutunud midagi wõeraſt kuju mul ſilma, ehk kül keſkõö ligi oli ja mina üksi teed käiſin. Tuule-oog wihiſtas haudade üle ja kahiſtas puieſt mahawariſenud lehti koko, ſe oli kõik, ja ei olnud wistiſt ial ſuuremaid liikumiſi ſiin ega maial raho-koplites nähtud. Kuſt rumal ebauſu lori kodunt päritud, ehk keſſe algmiſelt tühja jutu jalule ſünnitanud, et mätarüpes puhkajad keſkööl rahoſängideſt wäljaaſtuwad ja rändama lähä-wad: ſeda ei tea mina mite, aga mälestan ſelgeſt